

Harrys døtre

Søstre eller rivalinder?

Af Jes Nysten

En film om uafklarede familieforhold, om bristede forhåbninger, om opgør og om forsøg på forsoning. I "Harrys døtre" hører vi som et bibelsk ekko: En mand havde to døtre.....

De to søstre, Marie og Ninni, er begge gravide med deres første barn, og de skal føde nogenlunde samtidig, men allerede ved filmens indledningsscene (fejringen af faderens fødselsdag) mærker vi uroen brede sig. Marie, storesøsteren, er mærkbar påvirket, mens lillesøster Ninni virker sikker og ovenpå. Samtalen hen over bordet er hektisk og fyldt med slet skjulte stikpiller.

Marie bliver mere og mere urolig, så hun vil søge lægehjælp. Hun synes ikke hun mærker liv. Begge søstre og deres mænd tager på hospitalet til undersøgelse. Marie undersøges omhyggeligt, og heldigvis viser det sig, at alt er som det skal være. Da de nu alligevel er der, indvilger Ninni i også at lade sig undersøge. Det forfærdelige viser sig: fosteret er dødt, og hun skal sættes i gang, så hun kan føde det selv.

Umiddelbart herefter føder Marie et sundt og raskt barn, og så tager konflikterne for alvor fart, for Ninni ryger nærmest ind i en psykotisk tilstand af smerte, sorg og misundelse, og Marie har naturligvis svært ved at glæde sig helhjetet over sin nyfødte søn, for kan hun tillade sig denne lykke, samtidig med at hun observerer søsterens totale sammenbrud? Er Ninni ikke pludselig blevet en direkte trussel mod Marie og hendes barn?

Det ellers hårdt tilkæmpede velkontrollerede liv, som disse kvinder lever, bryder sammen i dette indbyrdes mareridt, hvor krisen samtidig hvirvler traumatiske oplevelser fra barndommen op. Hvordan var det med moderen, der døde, da de to var børn? Og Harry, faderen, hvad med ham? Hvorfor har han aldrig villet tale om det? Hvad gemmer sig af uløste konflikter der bagude? De to ægtemænd kan kun være næsten handlingslammede tilskuere til dramaet, mens Harry trods alt forsøger på en noget klodset måde at komme døtrene i møde, selvom det vitterlig er noget sent - for sent? - i deres fælles liv.

I denne vedkommende og hjertegribende historie overspilles dramaet desværre nu og da, fordi den - unødigt - udvikler sig til en psykologisk thriller, hvor filmens grundlæggende konflikt risikerer at drukne i ydre effekter.

Richard Hobert, der både har skrevet og instrueret filmen, viser sig trods alt at være en seriøs og målrettet kunstner, der ikke vil lefle for publikum, men har noget seriøst på hjerte, hvad slutningen også tydeligt viser. Desuden skal der kippes med flaget for de fremragende skuespilpræstationer hele vejen rundt, men selvfølgelig først og fremmest Lena Endre og Amanda Ooms, der spiller de to søstre, der kæmper denne opslidende kamp for at komme på fode - sammen.

Det er utroligt, men sandt. Filmen fik premiere i én eneste biograf her i landet (Metropol i København). Kan det virkelig være rigtigt, at vi her i Danmark ikke vil se svenske film? Gode, rigtig gode, svenske film?

Harrys döttrar - Sverige 2005 - Instr. og manus: Richard Hobert - Medv.: Lena Endre (Marie), Amanda Ooms (Ninni), Jørgen Langhelle (Erik), Peter Gardiner (Jonas), Iwar Wiklander (Harry), Anna Björk (præsten), Jan Waldekranz (lægen) - 106 min. - Biografpremiere d. 30/6, 2006 og på DVD d. 24/4, 2007 fra SF Film - - <http://www.philm.dk/default.asp?CallParam=visfilm&IdParam=2506>

